

NEDERLANDSE KANSEN IN COLOMBIAANSE AFVALSECTOR



Linda Breukers: "Van veel plekken in Colombia zijn geen officiële afval- en recyclingcijfers bekend."

Hoewel grote Colombiaanse steden een inzamelpercentage kennen van bijna 100 procent, wordt slechts 8,6 procent van het afval in het Zuid-Amerikaanse land gerecycled. Toch heeft de overheid er vorig jaar een circulaire-economiestrategie gepresenteerd. "Hier liggen kansen voor Nederlandse bedrijven, als ze de tijd nemen om het land goed te leren kennen."

"Het grootste probleem op afvalgebied in Colombia is het goedkope storttarief: 6 à 7 euro per ton afval. In miljoenensteden zoals de hoofdstad Bogotá en Medellín wordt bijna al het afval wel opgehaald, maar daarna verdwijnt het meeste afval op vuilnisbelten." Linda Breukers legt de vinger op de zere

plek. De Nederlandse werkt sinds begin 2019 voor het Colombiaanse ministerie van Milieu en Duurzame Ontwikkeling en zit in het team dat vorig jaar de nationale circulaire-economiestrategie heeft gepresenteerd. "Colombia heeft 144 officiële stortplaatsen, maar veel afval komt ook terecht op

dumpsites die worden gedoogd omdat ze zo afgelegen liggen." Met de invoering van een recyclingtarief boven op het storttarief begin dit jaar wil de Colombiaanse regering deze afvalstortingen tegengaan, legt ze uit. "We zijn begonnen met een tarief van 1,50 à 2 euro. De afvalinzamelaars betalen dit aan de gemeenten, die samen met het ministerie van Volkshuisvesting recyclingprojecten zoeken om dit geld aan te besteden. Dit recycletarief willen we langzaam verhogen." Uiteindelijk wordt het recycletarief doorberekend in het afvaltarief dat ieder Colombiaans huishouden betaalt. "Colombianen ontvangen hun afvalrekening samen met hun water- en elektriciteitsrekening, zodat de betaling gegarandeerd plaatsvindt."

PARTICULIERE AFVALINZAMELAARS

Colombia heeft als grootste probleem het verschil tussen arm en rijk. Terwijl de overheid en de private sector het gebruik van plastic verpakkingen proberen te verminderen, werken veel van hun arme landgenoten als afvalinzamelaars. "Het gaat naar schatting om 100.000 Colombianen en gevluchte Venezolanen, die onder meer petplastic, glas en papier inzamelen en dit aan recyclingfabrieken verkopen", vertelt Linda Breukers. "Naar schatting zijn in totaal 500.000 Colombianen voor hun levensonderhoud afhankelijk van afvalinzameling. Ons afvalprobleem is vooral een sociaal probleem."

Daarom heeft de Colombiaanse overheid besloten om particuliere inzamelaars van herbruikbaar afval voor hun werkzaamheden te betalen. Althans, als ze zich officieel hebben aangemeld. "Zo kunnen we ze ondersteunen in het formaliseren van hun werkzaamheden en ze helpen met onder meer hun zorgverzekering en hun pensioen. Hiervoor moeten ze aan bepaalde certificeringen voldoen, onder meer op het gebied van gezondheid. Door te zorgen voor inspecties proberen we te komen tot een formeel afvalinzamelingssysteem." Mede door deze opzet hebben veel afvalinzamelaars zich aangesloten bij een van de vele organisaties, waarin ze kunnen samenwerken. "De hoofdstad Bogotá telt inmiddels 130 verschillende organisaties. Mede door deze aanpak wordt inmiddels 94 procent van het afval opgehaald; een enorme verbetering ten opzichte van 2015, toen het nog ging om 70 procent."

Afvalinzamelaars

De invoering van dit tarief is onderdeel van de circulaire-economiestrategie, die het Zuid-Amerikaanse land vorig jaar heeft ingevoerd, om het officiële recyclingcijfer te laten stijgen. Jaarlijks zorgen de 50 miljoen Colombianen voor 15 Mton huishoudelijk afval, waarvan 2,2 Mton verpakkingsafval en ruim 9 Mton organisch afval. Slechts 8,6 procent van dit huishoudelijk afval wordt gerecycled. Een strategie voor een circulaire economie klinkt dan ook als een opmerkelijke stap. Waarom niet eerst werken aan een afvalinfrastructuur? "Aan de inzameling ligt

het niet", vertelt Breukers. "Dit is in onder meer Bogotá en Medellín gestegen van 70 procent in 2015 naar inmiddels bijna 100 procent, vooral dankzij de veranderde manier waarmee de Colombiaanse overheid omgaat met afvalinzamelaars, de *wastepickers* [zie kader, red]." Deze particuliere afvalinzamelaars zijn echter vooral werkzaam in de grote steden. Ongeveer een kwart van het huishoudelijk afval komt uit Bogotá en de zes grootste steden zorgen gezamenlijk voor 45 procent van dit afval. "Colombia is zo'n 27 keer zo groot als Nederland, met grote regionale verschillen: van het Amazonegebied en de kuststroken tot miljoenensteden. Van veel plekken zijn zelfs geen officiële afval- en recyclingcijfers bekend."

Vanwege deze verschillen heeft de overheid in haar nieuwe strategie ervoor gekozen het land te verdelen in zeven zones. In iedere zone worden in overleg met het regionale

bedrijfsleven plannen gemaakt om te komen tot een circulaire economie. Hiervoor organiseerde het ministerie van Milieu workshops in de twintig belangrijkste steden. "Zo zorgen we niet alleen voor kennis op het gebied van afval en recycling, maar kunnen we ook in overleg en in samenspraak met regionale bedrijven passende plannen maken."

Die plannen omvatten onder meer recyclingdoelstellingen voor verpakkingsmateriaal, waarbij producentenverantwoordelijkheid een belangrijke rol speelt, legt Breukers uit. "De meeste verantwoordelijkheid ligt in mijn ogen bij mondiale bedrijven als Unilever en Coca-Cola. Daarnaast kunnen burgemeesters hun invloed laten gelden, bijvoorbeeld door strenger te controleren op illegale dumpingen en bedrijven strikt te houden aan aankomende recyclingdoelstellingen. Als nationale overheid helpen we ze hierbij." Zo heeft het ministerie van Milieu samen met

het bedrijfsleven eind vorig jaar een verbod op wegwerpplastics voorgesteld. Dit verbod zou in 2021 moeten ingaan.

Nederlandse kennis

Voor Nederlandse bedrijven biedt de nieuwe Colombiaanse strategie kansen, geeft Breukers aan. "Ik merk dat Nederlandse afval- en recyclingbedrijven in het buitenland steeds vaker bekendstaan om hun kennis en technologie. Aangezien Colombiaanse bedrijven nog niet ver zijn op recyclinggebied, kunnen Nederlandse bedrijven hier zeker van profiteren. Ze moeten dan wel een lange adem hebben: probeer Colombianen te begrijpen door Spaans te spreken en regelmatig op bezoek te komen. En verwacht niet dat je binnen twee jaar al resultaat ziet." ■

Tim van Dorsten



reddot winner 2020
industrial design

ADVERTORIAL ■

Vecoplan ontvangt Red Dot Award voor VEZ 3200

Vecoplan AG is met de nieuwe voorshredder VEZ 3200 dit jaar een van de winnaars van de Red Dot Award: Product Design. Deze shredder is speciaal ontwikkeld om alternatieve brandstoffen te maken.

Bij de uitvoering van de VEZ heeft Vecoplan veel waarde gehecht aan een eigentijds ontwerp. Daarbij is het design veel meer dan alleen maar kleur- en vormgeving – het is vooral gebruiksvriendelijkheid voor de gebruiker. "Het ging ons bij de uitvoering van de nieuwe VEZ 3200 niet zozeer om uiterlijk, maar veeleer om ergonomie", vertelt Werner Berens, directeur (CEO) van de Vecoplan Group. Daarvoor had de machinebouwer als partner Design Tech in huis gehaald, een internationaal vooraanstaand bedrijf voor technisch doelmatig machinedesign. "Het ontwerp

interfereert met de constructie van de machine zodat het voor de operator gemakkelijker wordt om met de shredder te werken", beschrijft Berens. "En de markt belooft onze werkwijze. Dat laten de verkoopcijfers van onze nieuwe shredder zien. Al vijftien machines zijn er wereldwijd bij onze klanten operationeel", constateert Berens tevreden.

Met het nieuwe design onderscheidt Vecoplan zich zowel qua kleur alsook geometrisch van de concurrentie. "We onderbouwen met de nieuwe en geoptimaliseerde shredders duidelijk ons productleiderschap", benadrukt Berens.

Meer informatie: www.vecoplan.de, +49-266162670



De VEZ 3200 wordt nu met de Red Dot Award: Product Design onderscheiden.